

„Oj, če bi ozdravela, precej bi poromala k Novi Štifti. Ljuba Marija, izprosi mi zdravje! Saj meni ni toliko zase, ampak kaj bo z otrokoma? Oba sta še nepreskrbljena“, vzdahne bolnica in začne polglasno moliti: „Spomni se, o premila Devica Marija . . .“

Teta Katra je še voščila „lahko noč“ in odšla. Nežica je nažgala pred oltarčkom Matere božje v kotu rdečo lučko, pokleknila sta s Tončkom, odmolila večerno molitev in se odpravila spat.

A Tonček to noč ni mogel zaspati. V ušesu so mu donele besede tete Katre: „Sama Marija mi je izprosila zdravje. Kar se njo prosi, ne odreče ničesar . . .“ Kaj, če bi on poromal k Novi Štifti in prosil Marijo za zdravje mamičino? Ah, tako goreče bi molil, da bi ga gotovo uslišala Mati božja, in mamičica bi bili zopet zdravi. Že je sklenil v svojem nedolžnem srcu, da bo šel prosit Mater božjo za materino zdravje; že je sanjal na pol bdé, da je pri Novi Štifti; zdaj zopet, da so ozdraveli mamičica, zdaj zopet, da so še slabši — in zajokal je. Pred oltarčkom v kotu pa je trepetal rdeč plamenček, zdaj boječe, zdaj zopet pogumno. Tako je to noč tudi trepetalo srce Tončkovo: zdaj v upu, da bodo ozdraveli dobra mamičica; zdaj zopet v strahu, da bodo mamičica morda umrli; a vendar je bilo upanje močnejše, in samo včasih je segel strah v njegovo srce kakor z ledeno roko . . .

(Dalje prih.)

Sveti Juri.

Sveti Juri,
odpri duri
skoro vesni zlati!
Vse že komaj čaka,
da tvoj prikoraka
konj po cvetni trati.

Vsi vetrovi
in mrazovi
pred teboj bežijo;
a krog tebe spevi,
rádosti odmevi,
se povsod glasijo.

Saturnin.

